

Kolja 6 – “Náš krásný”

„Pane Louka, vy jste ty praporky nevystřčil!“ lamentuje v šeru chodby ženský hlas. „A říkal jste, že je vystřčíte.“

„Nestih jsem to, paní Buštíková. Denně dělám koncerty pro pracující...“ odpovídá Louka dyšně, stoupaje do schodů.

„Jste jedinej. Jinak je všichni dali. Ty jsi hezkej chlapeček. Čípak jsi? všimne si žena Kolji.

„Synovec. Od bratra,“ vysvětlí pohotově Louka.

„Japak se jmenuješ?“ chce vědět důvěrnice.

„Stydí se. Je z venkova,“ utrousí Louka a tlačí před sebou chlapečka do schodů.

„Mně je to buřt, pane Louka. Ale budou to hodnotit. A zbytečně na sebe upozorňujete. Zbytečně!“ doznívá hlas paní Buštíkové domem, když Louka odemyká dveře.

Ale František není takový hrdina, jak se před chvílí dělal. Sotva odloží violoncello, přisune židli ke skříni, stoupne si na ni a šátrá v prostoru mezi dvěma kufry, až najde sadu stočených papírových praporků.

„Jsem srab,“ sfoukne z nich prach a hledá lepicí pásku. „Loni jsem se na to vybod a taky se nic nestalo. Ale nebudeme jim dávat záminky, když jsme v průseru, rozumíš,“ obhazuje se srab a lepí do jedné půlky okna československý a do druhé rudý praporek. A tu za sebou zaslechne slabý hlas.

„Co říkáš?“ točí se překvapeně.

Kluk se zarazí. Pak ale ukáže na levý a na pravý praporek a řekne plaše:

„Naš – váš.“

Jsou to první slova, která Loukovi řekl, a trochu ho tím zaskočil.

„Správně. No vidíš, že to jde! Naš – váš.“

A svlékaje chlapci kabát a čepici, pokračuje v řeči, která je a není samomluvou:

„Jenže ten váš tam dáváme z donucení, kamaráde. Byly doby, kdy jsme ho tam dávali z vděčnosti, než jsme přišli na to, že jste pěkný prevítí, vy Rusové, rozumíš. Nerozumíš. Rozpínaví jste. Kam šlápnete,“ zouvá Louka dětskou botu, „vodtud’ se už nehnete. Ale to není tvůj případ. Ty pudeš k tetě pěkně. Jak se zmátoří, sbalím ti čemodán a pudeš.“

„Čemodán,“ chytí se toho kluk, ukazuje na svůj kufr.

„To je jediný, co umím, poněvadž mi ho v Moskvě na nádraží ukradli,“ řekne kysele Louka. „Kradete kufry a cizí území.“

Chlapec ukáže na rudý praporek a řekne, maje na mysli jeho barvu:

„Naš krásnyj.“
„Váš je krásnej? Co je na tom krásnýho, prosím tě? – Červený je to jak trenýrky. Náš je krásnej.“
„Naš krásnyj,“ trvá na svém Rus.
„Prosím tě! Rozumíš tomu jako koza petrželi,“ mávne rukou Louka. V této chvíli si oba Slované nerozumějí. Ale už komunikují.
Louka nese na stůl jídlo. Tentokrát je k čaji a chlebu specialita.
„Podívej, co jsem ti koupil. Ruský vejce.“
„Rúskoje?“ š'ouchá do toho Kolja nedůvěřivě vidličkou.
„No. Některý český slepice snášejí ruský vejce, ani o tom nevědí,“ pustí se Louka do své porce.
Někdo zazvoní.
Na prahu stojí violoncello v khaki pouzdře a za ním dlouhovlasá Blanka.

„Já jdu na tu hodinu,“ zubí se.
Louka se podrbe za uchem.
„Dneska?“
„Nehodí se?“ zdvihne dívka obočí tak krásně, že to Františka zlomí.
„Pojďte dál. Mám tu ale návštěvu... takovou...“
Blanka spatří za stolem Kolju a řekne překvapeně:
„Jé, ahoj! To je váš chlapeček?“
„Ne.“
„Vnouček?“
„Známí mi ho dali na hlídání. Muzikanti z Leningradu. Je to Rus.“
„Jo takhle. Zdrávstvuj, máličik. Kak tibjá zavut?“ podá Blanka chlapečkovi ruku.
„Kolja,“ špitne klouček s pusou od ruských vajec.
Když Blanka vyprošťuje svůj nástroj z obalu, Loukovy oči padnou na praporky v okně. Stáhne roletu, aby je dívka neviděla, a rozsvítí lampu.
„Můžu?“ zeptá se Blanka, svírajíc violoncello mezi koleny. Louka přikývne a krásná studentka začne hrát stupnice. František jí opraví polohu levé ruky. Blančiny dlouhé prsty putují po hmatníku a Loukův pohled klouže z Blanky na Kolju a zase zpátky. Po chvíli vstane a odejde do koupelny.
Za zvuků stupnic otočí kohoutkem teplé i studené vody a začne napouštět vanu.
Vrátí se do pokoje a kývne na Kolju.
V koupelně ho svlékne a vsadí do vany. Dá mu žínku, mýdlo a pustí po hladině dřevěný kartáček jako loďku.

Když vidí, že to dítě zaujalo, odejde.

Kolja se poslušně mydlí, nabírá do žínky vodu jako do pytle a polévá se. Připevní ke kartáčku kolíček na prádlo a loďka má komín. Přes dveře sem doléhají tóny violoncella.

Učitel postavil před žákyni pultík a rozložil na něm noty s etudami. Stojí teď za ní a shora pozoruje splav jejích vlasů a ňadro, které se zachvívá pohybem dívčiny pravé ruky. Teď se sklonil, převzal smyčec, a nechává žákyni mezi sebou a violoncellem, sám na jejím nástroji předvádí, jak má hrát.

Kolja už je umyt, vydrbán a už si prohlíží své malé prsty, které se mu dlouhou koupelí podivně svažují. Tóny z pokoje náhle ustanou.

Chlapeček naslouchá tichu. V chladnoucí vodě se otřese a začne se shánět po osušce. Najde ji a zimomřivě se frotýruje. Zahalen do velké osušky jako do pláště vyběhne z koupelny ven.

Lampa, která předtím svítila, už nesvítila a v pokoji je šero. Chlapeček překročí krk povaleného violoncella, aby se dostal k oknu. Zatáhne za šňůrku a roleta vyletí vzhůru.

Chlapeček zahlédne, jak Louka, který u svého širokého lože bůhvíproč klečel, vstává a jak se nahá dlouhonohá dívka na posteli kvapně přikryla až po bradu.

Blanka pohlédne na okno, kde se ještě houpe šňůrka od rolety, a zaznamená dva praporky. Ukáže tam prstem a zasměje se:

„Tak přece zdobíte, pane Louka!“